

Arrest

nr. 210 936 van 15 oktober 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. STOROJENKO *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 14 juli 1997.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 7 december 2015 en dient op 11 december 2015 een aanvraag om internationale bescherming in.

Op 5 juli 2017 en 9 oktober 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 23 oktober 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, een moslim te zijn van sjiitische strekking en een etnische Bayat te zijn. U verklaart geboren te zijn in Dowrabad dorp, Saida gehucht in het district Chardara van de provincie Kunduz op 24 saratan 1378 (15 juli 1999 volgens de Gregoriaanse kalender). Ongeveer zeven jaar geleden bent u verhuisd naar de stad Kunduz, waar u woonde in de straat Saidabad in de regio van Bandar Khanabad. U bent verhuisd omdat uw familie problemen had met de taliban vanwege uw sjiitische geloof.

Uw vader moest aan de taliban geld betalen en land afgeven. Uw vader werkte initieel als leerkracht in het lyceum Jamiat in de stad Chardara van het gelijknamige district in de provincie Kunduz tot hij ziek werd ongeveer vijf jaar geleden en dit werk niet meer kon doen. Daarna opende uw vader een winkeltje dat u hielp uit te baten in Saidabad straat in stad Kunduz, niet ver van uw huis. Uw gezin had ook nog een stuk land in Chardara, ongeveer drie jerib groot, deze werden bewerkt door een landbouwer. Uw familie leefde van deze inkomsten. Uw vader kon de taliban echter niet meer betalen en daarom werd er gevraagd dat u zich bij de taliban zou aansluiten om jihad te doen. De taliban heeft hiervoor twee dreigbrieven geschreven en deze aan uw landbouwer afgegeven die deze brieven dan aan uw vader doorgaf.

Uw vader bracht u op de hoogte over deze tweede dreigbrief twee dagen voor uw vertrek uit Kunduz op 25 sambula 1394 (16 september 2015). Er werd dan beslist dat het beter zou zijn voor u om Afghanistan te verlaten.

U verliet Kunduz naar Nimroz samen met de smokkelaar. U ging eerst naar Baluchistan, Pakistan en van daaruit naar Iran. Van daaruit ging u naar Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië, Oostenrijk, Duitsland en België. U kwam aan in België op 7 december 2015 en vroeg asiel aan op 11 december 2015.

Ter staving van uw asielrelaas legde u uw taskara, een vertaling van uw taskara, een kopie van het afstudeerbewijs van uw vader als leerkracht, een dreigbrief, een kopie van het bewijs van landeigenschap van uw grootvader, schoolrapporten van de 6e en 8e graad, een kopie van uw vaders taskara, een kopie van de Belgische identiteitskaart van uw tante die in België verblijft, een kopie van een foto van u en uw Ierse vriendin.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS dd. 05/07/2017 p. 2; CGVS dd. 09/10/2017, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde recente verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden

vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat uw kennis over recente belangrijke gebeurtenissen en belangrijke figuren in de door u beweerde regio van herkomst te ontoereikend is om aan uw beweerde langdurig verblijf in de regio van de stad Kunduz van de gelijknamige provincie in Afghanistan, enig geloof te hechten.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw algemene geloofwaardigheid al in ernstige mate ondermijnd is door uw verklaringen over uw identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Het CGVS stelt immers vast dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf bij aankomst in België op 11 december 2015 aan dat u op 14 juli 1997 geboren werd en dus achttien jaar oud was. Later beweerde u echter aan dat u geboren werd op 14 juli 1999 en dat u dus minderjarig was bij het moment van uw asielaanvraag, met name dat u zestien jaar oud zou zijn (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling van Bureau Minteh). . Op 4 maart 2016 liet u bij DVZ nog uitdrukkelijk optekenen erbij te blijven dat u minderjarig was en betwistte u achttien jaar te zijn met de verwijzing naar uw taskara. Er werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Militair Hospitaal Koningin Astrid dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit dat onderzoek is immers gebleken dat u op 25 april 2016 ouder was dan 18 jaar waarvan 20,7 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar een goede schatting is. Deze vaststelling houdt al een eerste negatieve indicatie in met betrekking tot uw algemene geloofwaardigheid. U blijft ook na deze wetenschappelijke vaststelling halstarrig vasthouden aan de datum die op uw taskara genoteerd werd (CGVS, 05/07/2017, p. 7). Nochtans is algemeen geweten dat de geboortedatum op een Afghaanse taskara gewoonlijk louter een schatting is en dus over het algemeen een onbetrouwbaar identiteitsdocument, zelfs als het niet frauduleus verkregen of gewijzigd werd. Een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert, werd aan het administratief dossier toegevoegd.

Ten tweede kan hier opgemerkt worden dat u onvoldoende op de hoogte bent van de belangrijke figuren in Kunduz die het dagelijkse leven bepalen in de regio. Zo weet u wel dat Mohammad Omar Safi inderdaad gouverneur was van Kunduz toen u verklaarde er te wonen (CGVS 09/10/2017, p. 9) maar kon u niet zeggen wie er gouverneur zou zijn geweest voor hem. U dacht dat ingenieur Mohammad Omar de gouverneur was vòòr Omar Safi. Ingenieur Mohammad Omar was inderdaad gouverneur van Kunduz maar was dit van 2004 tot 2010 en na hem waren er intussen twee anderen hem opgevolgd als gouverneur die u blijkbaar niet kent. U haalt verder in het gehoor ook aan dat u wel gehoord had van enkele jongens op school dat ingenieur Mohammad Omar vermoord werd in een moskee in Takhar maar dat u niet precies kon zijn hierover (CGVS 09/10/2017, p. 27). Het feit dat u hierover toegeeft dat u deze info enkel via andere jongens gehoord zou hebben is vreemd. Nog vreemder is dat u de naam van de toenmalige politiecommandant Qasim Jangalbach ook kent, maar dat verder niets over hem kan zeggen. U weet niet welke etniciteit deze politiecommandant had, noch wie er voor hem politiecommandant was. U geeft zelf verkeerdelijk aan dat Qasim Jangalbach vier of vijf jaar geleden politiecommandant zou zijn geworden (CGVS 09/10/2017, p. 16-17). Uit info waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat Qasim Jangalbach pas politiecommandant werd van Kunduz een maand voor uw vermeende vertrek uit Kunduz. Er wordt niet van u verwacht dat u een exacte datum kan reproduceren van de aanstelling van deze persoon, maar dergelijk groot verschil wijst eerder op het feit dat u deze feiten ingestudeerd heeft in plaats van effectief beleefd te hebben. Dit blijkt verder ook uit uw gebrekkige kennis over Mir Alam. Mir Alam wordt gezien als de belangrijkste krijgsheer in Kunduz en is dus een erg belangrijk figuur in de door u beweerde regio van herkomst. Over Mir Alam weet u enkel dat hij hoofd van de arbaki's was en een oud-jihadi commandant is. U weet niet tot welke etniciteit hij behoort en over de aanslag op hem een jaar voor uw beweerde vertrek, weet u hoegenaamd niets (CGVS 09/10/2017, p. 17, 26) (een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert, werd aan administratief dossier toegevoegd).

Een derde belangrijke lacune in uw kennis over uw verklaarde thuisregio gaat over de recente incidenten die gebeurd zijn in de provincie Kunduz. Naast de al hierboven aangehaalde incidenten aangaande commandant Mir Alam en ex-gouverneur ingenieur Mohammad Omar waarvan u slechts gebrekkige kennis vertoont, kan u ook geen andere recente incidenten aanhalen die in uw regio gebeurd zouden zijn voor uw vermeende vertrek uit Afghanistan. U beweert dat er tijdens de feesten

van Muharram iemand de feestceremonie van Imam Hussein verstoorde en er toen commotie op de straten was (CGVS 09/10/2017). Over dit incident werd echter geen info teruggevonden door het CGVS. Na verder aandringen om recente incidenten te herinneren, haalt u een incident aan waarbij Abdullah Gard aangevallen werd met een landmijn, maar u kan zich niet herinneren wanneer dit zou hebben plaatsgevonden (CGVS 09/10/2017, p. 27). Over Abdullah Gard werd inderdaad info teruggevonden: hij was commandant van de Quick Reaction Force maar deze aanval gebeurde in september 2009 en kan dus bezwaarlijk recent genoemd worden. U hebt ook geen weet van het bezoek van Dr. Abdullah Abdullah aan de stad Kunduz in juli 2015 (CGVS 09/10/2017, p. 26). Dr Abdullah Abdullah is CEO van Afghanistan en politiek gezien de tweede machtigste man in Afghanistan. Indien u werkelijk in Kunduz geleefd zou hebben in de door u beweerde periode, zou u wel weet moeten hebben van zo'n belangrijke gebeurtenis. Daarenboven blijkt uit info waarover het CGVS beschikt dat Kunduz al gedurende vele jaren opgeschrikt wordt door talrijke gewelddadige incidenten.. Bij uw eerste gehoor antwoordde u op de vraag naar gevechten tussen taliban en overheid ontwijkend dat u toen een kleine jongen was en dat u toen thuis binnen bleef (CGVS 05/07/2017, p. 25). Dit is echter geen afdoende verklaring voor uw gebrekkige kennis: u verklaarde zelf al dat u wel degelijk hoorde over incidenten op school (CGVS 09/10/2017, p. 27). Logischerwijs kan verwacht worden dat u deze info op school, in de winkel of in de moskee zou opgevangen hebben indien u daar wel degelijk gewoond zou hebben in de periode die u beweert. Kopies van de informatie waarop het CGVS zich baseert, bevinden zich in het administratief dossier.

Ten vierde moet ook worden opgemerkt dat uw kennis over de taliban van uw regio ook te ontoereikend was om geloofwaardig over te komen. Zo kon u niet aanhalen wie de gouverneur van de taliban in Kunduz was noch kent u enige ander talibs van uw regio (CGVS 05/07/2017, p. 23; CGVS 10/09/2017, p. 24). Nochtans was de taliban nochtans erg actief in Kunduz en werd de taliban versterkt door lokale vrijwilligers. Logischerwijs kan er dan ook verwacht worden dat als u daadwerkelijk geleefd zou hebben, u deze info ook zou opgevangen hebben. Kopies van de informatie waarop het CGVS zich baseert, bevinden zich in het administratief dossier.

Er dient ook gewezen te worden op uw gebrek aan kennis van de stad zelf. Hoewel u enige kennis aan de dag legt, komt deze vooral ingestudeerd over. Zo had u geen tijd om alle TV kanalen te bekijken maar kan ze wel benoemen, ook lokale stations somt u op. U heeft de naam Bala Hissar gehoord maar bent er nooit geweest en weet niet waar het is (CGVS 09/10/2017, p. 24-25). Het voorwendsel waarachter u uw gebrek aan kennis van de stad verstopt, met name dat u zich niet buiten begaf uit vrees om slachtoffer te worden van pedofilie, zoals uw buur zou overkomen zijn, komt niet alleen ver gezocht over maar vooral als excuus om uw onwetendheid te vergoelijken (CGVS 05/07/2017, p. 13). Nochtans heeft u zeker de weg afgelegd tussen uw geboortedorp en de stad, al was het maar om uw verloren taskara te gaan ophalen (CGVS 05/07/2017, p. 16 en CGVS 09/10/2017, p. 19). Toch bent u niet in staat om de dorpen tussen uw geboortedorp in het district Chardarah en de stad te benoemen. U trachtte zich er vergeefs uit te praten met de bewering dat de weg door landbouwwelden en rivieren gaat. U bevestigt dat er een rivier is tussen uw dorp en de stad maar kent de naam niet. Op de vraag of er bekende gebouwen zijn in de stad, stelt u vaagweg dat er een paar hotels zijn. U weet dat Spinzar een fabriek is, dat het het meest bekende is maar omschrijft het enkel als een melkproductenbedrijf. Het bedrijf is gekend voor zijn scala aan activiteiten maar geen enkele van de gesolliciteerde bronnen vermeldt dat het melk produceert. Verder kent u geen historische bekende gebouwen in uw stad (CGVS 05/07/2017, p. 13, CGVS 09/10/2017, p. 15). Een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert, werd aan het administratief dossier toegevoegd.

Tenslotte dient ook opgemerkt te worden dat u geen duidelijkheid kan scheppen over wanneer u precies vertrokken bent: zo verklaarde u eerst dat u tussen 20 en 25 sambula 1394 (11-16 september 2015) vertrokken was (CGVS 05/07/2017, p. 25). Bij uw tweede gehoor verklaart u vertrokken te zijn de 25 sambula 1394 (16 september 2015) (CGVS 09/10/2017, p. 20). U had echter ook gesteld dat u de laatste keer Eid-al-Adha of de grote Eid vierde in Kunduz twee of drie dagen voor uw vertrek (CGVS 09/10/2017, p. 7-8, 27). Dit is echter vreemd want Eid-al-adha werd echter pas gevierd op 1 mizan 1394 (23 september 2015) hetgeen duidelijk valt na uw beweerde vertrek

Ter staving van uw asielrelaas legde u uw taskara, een vertaling van uw taskara, een kopie van het afstudeerbewijs van uw vader als leerkracht, een dreigbrief, een kopie van het bewijs van landeigenschap van uw grootvader, schoolrapporten van de 6e en 8e graad, een kopie van uw vaders taskara, een kopie van de identiteitskaart van uw tante die in België verblijft, een kopie van een foto van u en uw Ierse vriendin. Aan documenten kan enkel bewijswaarde worden toegekend als ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent asielrelaas, hetgeen in casu niet het

geval is. Uw taskara, de vertaling van uw taskara, de kopie van het afstudeerbewijs van uw vader als leerkracht, de kopie van het bewijs van landeigenschap van uw grootvader, uw schoolrapporten van de 6e en 8e graad en de kopie van uw vaders taskara zijn hoogstens een aanwijzing van uw identiteit maar vormen geen bewijs van een recent verblijf in Afghanistan en hebben door uw eerder besproken ongeloofwaardige verklaringen geen bewijswaarde. U legt ook verklaringen af die de authenticiteit van het document compromitteren. Zo stelt u dat uw geboortedorp indertijd Dowrabad noemde maar dat vijf jaar geleden de naam veranderd werd naar Saida. U stelde dat Dowrabad het hoofddorp was maar dat de naam hiervan verdween en de namen van de subdorpen werden gehanteerd (CGVS 09/10/2017, p. 6-7, 14). Als de naam van uw gemeente Dowrabad feitelijk verdwenen is sedert vijf jaar, is het eigenaardig te moeten vaststellen dat uw taskara, uitgegeven in 2015 nog steeds die benaming hanteert. Ook de wetenschappelijke vaststelling dat u met zekerheid meerderjarig bent in tegenstelling tot wat er op uw taskara beweerd werd op dat moment, ondermijnt de geloofwaardigheid van dit stuk. De dreigbrief staat wel in rechtstreeks verband met de door u aangehaalde problemen maar uw verklaringen over de dreigbrieven ondermijnen finaal uw geloofwaardigheid. U verklaarde namelijk dat dit de tweede dreigbrief was en dat hiervoor ook al een dreigbrief ontvangen had (CGVS 05/07/2017, p. 17-18; 09/10/2017, p. 19-20). Op uw eerste gehoor beweerde u dat u een kopie van de eerste dreigbrief al via uw advocaat had ingediend, u herinnerde zich dat u een kopie van die brief bij u had (CGVS 05/07/2017, p. 17-18). Op uw tweede gehoor verklaarde u echter plotseling dat deze eerste dreigbrief vernietigd werd door uw vader en dat u deze nooit gezien had. (CGVS 09/10/2017, p. 19-20). Deze belangrijke tegenstrijdigheid ondermijnt naast uw andere ongeloofwaardige verklaringen de authenticiteit van deze dreigbrief. Daarnaast legde u nog een kopie van uw tantes Belgische identiteitskaart neer en een kopie van een foto met uw Ierse vriendin. Deze hebben echter niets te maken met de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, dragen niet bij aan uw asielrelaas en evenmin aan uw beweerde recente herkomst.

Volledigheidshalve kan hieraan toegevoegd worden dat uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van enige bewijswaarde aan deze documenten (een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert, werd aan administratief dossier toegevoegd).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Kunduz gelegen in de provincie Kunduz. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Kunduz heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn

Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens uw gehoren op de zetel van het CGVS dd. 05/07/2017 en dd. 09/10/2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van spreken van de waarheid opdat de commissaris-generaal uw situatie volledig zou begrijpen en correct zou kunnen beoordelen. U werd na uw gehoor van 05/07/2017 geherconvoceerd met de duidelijke inleiding dat het van uitermate groot belang was dat u een zicht moest bieden op uw eventuele eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België, dat het feit dat u misschien niet recentelijk Afghanistan verlaten had en een korte of langere periode in een ander land verbleven had op zich niet problematisch hoeft te zijn maar dat indien u niet uitlegde waar en in welke omstandigheden u gedurende de laatste periode voor uw komst naar België werkelijk verbleven had, u uw nood aan bescherming niet aannemelijk maakt (CGVS 09/10/2017, p. 2).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.1.1. In het verzoekschrift gaat de verzoekende partij in op de verschillende vaststellingen op basis waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel is dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde herkomst uit het district Kunduz.

Wat betreft de vaststelling dat de verzoekende partij niet de waarheid heeft verteld over haar leeftijd, voert de verzoekende partij aan dat zij van bij de registratie van haar verzoek en de afname van haar vingerafdrukken op 11 december 2015 op consequente wijze heeft verklaard zestien jaar oud te zijn. De verzoekende partij beweert dat zij onder druk werd gezet om te verklaren dat zij achttien was en dat zij dit ook heeft gesignaleerd bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Zij wijst er vervolgens op dat de methode van leeftijdsbepaling aan de hand van een botsan niet zonder controverse is en vanuit UNHCR, UNICEF en IRC wordt gepleit voor een multidisciplinair leeftijdsonderzoek.

Wat betreft haar gebrekkige kennis van lokale gezagsdragers en krijgsheren, betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij voorbij gaat aan de door haar tentoongespreide kennis betreffende gouverneurs van Kunduz en de presidentsverkiezingen. Zij meent dat geen rekening werd gehouden met de jonge leeftijd die zij in Afghanistan had en het gebrek aan politieke interesse dat voor die leeftijd allerminst opmerkelijk is.

Wat betreft haar gebrekkige kennis van recente incidenten, stelt de verzoekende partij dat het algemeen gekend is dat Afghanen niet goed zijn met tijdsindicaties. Zij wijst erop dat zij een aantal incidenten kon aanhalen waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkent dat ze hebben plaatsgevonden. Over het door haar vermelde incident tijdens de ceremonie ter ere van imam Hussein is volgens de verzoekende partij weinig informatie te vinden omdat de onderdrukking van de sjiïeten in Afghanistan niet in het nieuws zou komen. Nog volgens de verzoekende partij gebeuren er in Kunduz zoveel incidenten dat het voor de bewoners soms moeilijk is welbepaalde noemenswaardige incidenten te noemen. De verzoekende partij acht het gelet op haar jonge leeftijd in Afghanistan en het feit dat zij niet veel buitenshuis zou zijn geweest onredelijk om te stellen dat haar kennis betreffende recente incidenten in haar regio niet afdoende zou zijn.

Waar de verwerende partij een gebrek aan kennis over de taliban in verzoekers regio vaststelt, repliceert de verzoekende partij dat uit haar verklaringen duidelijk blijkt dat haar ouders vanuit een beschermende houding weinig informatie met haar deelden om haar de stress van hun situatie te besparen. Zij wijst er bijkomend op dat zij niet vaak haar huis verliet en niet echt in politiek geïnteresseerd was.

Verder meent de verzoekende partij dat uit het feit dat zij geen tijd had om dagelijks naar televisie te kijken geenszins kan worden afgeleid dat zij de namen van de televisiekanalen zou hebben ingestudeerd. Waar de verwerende partij haar een gebrekkige kennis van de stad Kunduz verwijt, wijst de verzoekende partij erop dat zij de districten van de provincie Kunduz kon opnoemen en correct kon situeren ten opzichte van het centrum van Kunduz. Zij wijst er verder op dat zij tijdens haar gehoren haar buurt rond de Saidabad-straat in detail heeft beschreven en uitgetekend en dat haar aanduidingen steun vinden in door haar bijgevoegde kaarten. De verzoekende partij vindt het onredelijk van de verwerende partij om enerzijds meer kennis van haar te verwachten over haar stad en anderzijds de kennis die zij heeft over haar buurt af te doen als ingestudeerd. Verder ontkent verzoekende partij dat zij haar vrees voor pedofilie gebruikt als voorwendsel om haar gebrekkige kennis van Kunduz achter te verstoppen. Zij stelt dat zij door haar vader werd verplicht binnen te blijven omwille van het seksueel misbruik waarvan haar buurjongen het slachtoffer zou zijn geweest. Zij betoogt dat pedofilie een reëel probleem is in Afghanistan en voegt ter illustratie een aantal persartikels over de traditie van de 'bacha bazi'. Zij wijst erop dat aan de basis van dit seksueel misbruik vaak een etnisch conflict ligt en dat zij als sjiïtische moslim en etnische 'bayat' een groter risico loopt om hier het slachtoffer van te worden.

Dat de verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor foutief verklaarde dat zij een kopie van de eerste dreigbrief had ingediend via haar advocaat wijt zij aan stress en de beschermende houding van haar vader, die haar aanvankelijk niet volledig zou hebben ingelicht.

Uit de bestreden beslissing blijkt volgens de verzoekende partij verder niet dat rekening werd gehouden met haar sjiïtische geloof en haar etnische achtergrond, hoewel het volgens de verzoekende partij algemeen bekend is dat er veel geweld is tegen etnische en religieuze minderheden in Afghanistan.

Met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, betoogt de verzoekende partij onder verwijzing naar informatie aangaande de veiligheidssituatie in Kunduz dat onvoldoende werd nagegaan wat het risico is voor Afghanen uit deze regio om het slachtoffer te worden van blind geweld.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de

devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn van het dorp Dowrabat gelegen in het district Char Dara van de provincie Kunduz maar ongeveer vijf jaar voor haar komst naar België te zijn verhuisd naar de stad Kunduz omdat haar familie problemen had met de taliban vanwege hun sjitische geloof. Volgens de verzoekende partij moest haar vader de taliban geld betalen en land afgeven. Twee of drie jaar na haar aankomst in Kunduz zou de verzoekende partij haar vader beginnen helpen zijn in het winkeltje dat hij geopend had in hun straat. De verzoekende partij verklaart dat de taliban haar vader ook in Kunduz bleven lastig vallen en om geld vragen, waardoor haar vader zich genoodzaakt zag om meerdere stukken land te verkopen. Omdat haar vader de taliban op den duur niet meer kon betalen, zouden de taliban twee dreigbrieven hebben bezorgd waarin zij eisten dat de verzoekende partij zich bij hen aansloot. Omwille van deze dreiging zou de vader van de verzoekende partij besloten hebben dat zij haar land diende te verlaten.

Ter staving van haar vluchtrelaas legt de verzoekende partij volgende stukken neer: haar *taskara*, een vertaling van haar *taskara*, een kopie van het afstudeerbewijs van haar vader als leerkracht, een dreigbrief, een kopie van het bewijs van landeigendom van haar grootvader, schoolrapporten van de zesde en achtste graad, een kopie van haar vaders *taskara*, een kopie van de Belgische identiteitskaart van haar tante die in België verblijft, een kopie van een foto van de verzoekende partij en haar Ierse vriendin.

De verzoekende partij legt op 17 augustus 2018 een aanvullende nota neer waarbij zij twee attesten voegt ter ondersteuning van een nieuw element op grond waarvan zij vervolging vreest in haar land van herkomst, met name haar homo- of biseksuele geaardheid. Ter terechtzitting van 22 augustus 2018 verklaart de verzoekende partij dat zij zich in Afghanistan nog niet bewust was van haar homo- of biseksuele gevoelens en deze pas in België voor het eerste ervoer. Zij zou hierover gesproken hebben met iemand van Artsen Zonder Grenzen en deze persoon zou de verzoekende partij hebben doorverwezen naar de vereniging Rainbow House in Brussel. Ter terechtzitting verklaart de verzoekende partij verder dat zij slechts één maal naar Rainbow House zou zijn geweest. Uit de neergelegde attesten blijkt evenwel dat de verzoekende partij twee maal een persoonlijk onderhoud zou hebben gehad met een medewerker van deze organisatie, meer bepaald op 6 april 2018 en op 16 augustus 2018. Tijdens het tweede onderhoud zou de verzoekende partij melding hebben gemaakt van vervolgingen die zij in haar land van herkomst omwille van haar seksuele geaardheid zou hebben ondergaan, wat in strijd is met haar verklaringen ter terechtzitting dat zij zich pas na haar aankomst in België bewust zou zijn geworden van haar bi- of homoseksualiteit. De verzoekende partij geeft verder weinig uitleg aangaande haar outing. Het is bovendien weinig aannemelijk dat de verzoekende partij zich pas in België bewust zou zijn geworden van haar seksuele geaardheid, gelet op de leeftijd die zij zou hebben gehad bij vertrek uit Afghanistan, zoals deze blijkt uit de resultaten van het leeftijdsonderzoek die door de verzoekende partij niet dienstig kunnen worden betwist in het kader van onderhavige beroepsprocedure.

De geloofwaardigheid van de verzoekende partij met betrekking tot dit nieuwe element wordt bijkomend ondergraven door de vaststelling dat de verzoekende partij geen eenduidige verklaringen heeft afgelegd wat betreft meerdere aspecten van haar voorgehouden profiel. Wat betreft verzoekers talenkennis en genoten scholing, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor verklaart dat

zij veertien jaar oud was toen zij Engels begon te leren (stuk 13, gehoorverslag 05.07.2017, p. 4). Echter, tijdens haar tweede gehoor luidt het dat zij negen of tien jaar oud was toen zij haar lessen Engels aanvatte (stuk 5, gehoorverslag 09.10.2017, p. 4). Tijdens haar tweede gehoor verklaart de verzoekende partij tevens dat zij voor het eerst Engelse lessen kreeg op de lagere school. Gevraagd welke school dit was, antwoordt zij *“Lycee Mawlawi Sarajuddin High School”*. Verderop in dit gehoor ontkent de verzoekende partij echter eerder te hebben gezegd dat dit een lagere school is en bevestigt zij dat het een middelbare school betreft (stuk 5, gehoorverslag 09.10.2017, p. 4, 10). Behalve op school zou de verzoekende partij ook van haar vader Engels hebben geleerd. Nochtans blijkt haar vader enkel geschiedenis en aardrijkskunde te hebben gedoceerd (stuk 5, gehoorverslag 09.10.2017, p. 4). Het mag verder verbazen dat de verzoekende partij aangeeft geen Pashtou te kunnen spreken – zij zou enkel bepaalde zinnen in het Pashtou kunnen verstaan – maar zou opgegroeid zijn in een dorp waar men hoofdzakelijk Oezbeeks en Pastou spreekt en haar moedertaal, het Dari, slechts een minderheidstaal is (stuk 5, gehoorverslag 09.10.2017, p. 5, 7). Wat betreft verzoekers geloof, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij, tijdens haar tweede gehoor gevraagd of zij gelovig is, antwoordde: *“Ja, 100 procent”* (stuk 5, gehoorverslag 09.10.2017, p. 7). Echter, toen haar dezelfde vraag werd gesteld tijdens haar eerste gehoor, antwoordde zij: *“Als ik in Afghanistan was, maar als ik hier ben niet zo meer. Vorige ramadan niet meer, en de ramadan ervoor ook niet. Maar sommige dagen wel nog.”* (stuk 13, gehoorverslag 05.07.2017, p. 6). Deze incoherente verklaringen duiden erop dat de verzoekende partij de asielinstanties geen duidelijk zicht wil bieden op haar identiteit en achtergrond. Uit haar verklaringen blijkt bovendien dat zij zich, minstens op het ogenblik van haar tweede gehoor, in een relatie bevond met een Noord-Iers meisje dat zij via sociale media zou hebben leren kennen maar waarmee zij niet getrouwd is. Een dergelijke relatie kan maar moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het tijdens het tweede gehoor voorgehouden profiel van zeer gelovige sjiitische moslim (stuk 5, gehoorverslag 09.10.2017, p. 13). Tot slot blijkt de verzoekende partij ook wat betreft de hulp die zij haar vader zou hebben geboden in diens winkel incoherente verklaringen te hebben afgelegd. Waar het tijdens haar eerste gehoor nog luidde dat zij haar vader soms hielp in de winkel, verklaarde de verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor dat haar vader ziek was op het moment dat zij twee of drie jaar na de verhuis naar Kunduz-stad winkelhouder werd, waardoor zij soms alles op haar eentje moest doen (stuk 13, gehoorverslag 05.07.2017, p. 15; stuk 5, gehoorverslag 09.10.2017, p. 17).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen en overwegingen, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk vreest te worden vervolgd omwille van haar vermeende bi- of homoseksuele geaardheid.

Met betrekking tot de problemen die de verzoekende partij in haar land van herkomst zou hebben gehad met de taliban en op grond waarvan zij internationale bescherming vraagt, benadrukt de Raad dat het essentieel is dat de verzoekende partij aannemelijk maakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Char Dara van de provincie Kunduz en gedurende de laatste vijf jaar voor haar komst naar België in de stad Kunduz te hebben gewoond. Ook al wordt van de verzoekende partij niet verwacht dat zij over alle maatschappelijke en (socio-)politieke aspecten van Afghanistan, en meer in het bijzonder haar beweerde regio van herkomst, een gedetailleerde kennis bezit, zijn er geen redenen die kunnen verhinderen dat de verzoekende partij haar herinneringen aan haar persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving nauwgezet kan toelichten. Uit het administratief dossier kan blijken dat de verzoekende partij ruim de mogelijkheid werd geboden haar herkomst toe te lichten. Haar werden meerdere vragen gesteld waarmee gepeild werd naar haar kennis aangaande elementen behorende tot haar onmiddellijke leefomgeving in Afghanistan. Haar kennis is echter ontoereikend.

De Raad wijst er vooreerst op dat de verzoekende partij in het algemeen slechts over een gebrekkige kennis van de stad Kunduz beschikt. In de bestreden beslissing kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden het volgende vaststellen:

“(…) Hoewel u enige kennis aan de dag legt, komt deze vooral ingestudeerd over. Zo had u geen tijd om alle TV kanalen te bekijken maar kan ze wel benoemen, ook lokale stations somt u op. U heeft de naam Bala Hissar gehoord maar bent er nooit geweest en weet niet waar het is (CGVS 09/10/2017, p. 24-25). Het voorwendsel waarachter u uw gebrek aan kennis van de stad verstoopt, met name dat u zich niet buiten begaf uit vrees om slachtoffer te worden van pedofilie, zoals uw buur zou overkomen zijn, komt niet alleen ver gezocht over maar vooral als excuus om uw onwetendheid te vergoelijken (CGVS 05/07/2017, p. 13). Nochtans heeft u zeker de weg afgelegd tussen uw geboortedorp en de stad, al was het maar om uw verloren taskara te gaan ophalen (CGVS 05/07/2017, p. 16 en CGVS 09/10/2017, p. 19). Toch bent u niet in staat om de dorpen tussen uw geboortedorp in het district Chardarah en de stad te benoemen. U trachtte zich er vergeefs uit te praten met de bewering dat de weg door landbouwwelden en rivieren gaat. U bevestigt dat er een rivier is tussen uw dorp en de stad maar kent

de naam niet. Op de vraag of er bekende gebouwen zijn in de stad, stelt u vaagweg dat er een paar hotels zijn. U weet dat Spinzar een fabriek is, dat het het meest bekende is maar omschrijft het enkel als een melkproductenbedrijf. Het bedrijf is gekend voor zijn scala aan activiteiten maar geen enkele van de gesolliciteerde bronnen vermeldt dat het melk produceert. Verder kent u geen historische bekende gebouwen in uw stad (CGVS 05/07/2017, p. 13, CGVS 09/10/2017, p. 15). Een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert, werd aan het administratief dossier toegevoegd.”.

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat zij verklaarde niet alle televisiekanalen even gedetailleerd en frequent te hebben bekeken, maar er toch mee vertrouwd te zijn geweest. Iemand die regelmatig naar televisie kijkt en tijdens het kijken regelmatig van kanaal verandert, raakt op deze manier met gemak vertrouwd met het aanbod, aldus de verzoekende partij. Tijdens haar gehoor verklaarde de verzoekende partij evenwel dat zij geen tijd had om alle tv-kanalen te bekijken (stuk 5, gehoorverslag 09.10.2017, p. 24). Haar huidige uitleg, als zou zij wel degelijk regelmatig televisie hebben gekeken maar nooit lang bij een zender zijn blijven stilstaan, is hiermee in tegenspraak en wordt louter *post factum* aangevoerd. Waar de verzoekende partij wijst op de kennis die zij wel heeft met betrekking tot de stad Kunduz, en meer bepaald haar gedetailleerde beschrijving van plaatsen gelegen in haar buurt rondom de Saidabad-sstraat, is de Raad van oordeel dat deze kennis niet opweegt tegen het vastgestelde gebrek aan kennis aangaande de rest van de stad en de ruimere regio (stuk 5, gehoorverslag 09.10.2017, p. 13). Zoals zij reeds opmerkte tijdens haar gehoor, zou de verzoekende partij door haar vader verplicht zijn binnenshuis te blijven. Haar buurjongen zou immers ontvoerd en seksueel misbruikt zijn door de zoon van een politiecommandant. Het houdt echter maar weinig steek dat de verzoekende partij door haar vader binnen zou zijn gehouden uit vrees voor een ontvoering, maar wel naar school ging, ging bidden in de moskee en alleen in de winkel stond wanneer haar vader ziek was (stuk 13, gehoorverslag 05.07.2017, p. 13, 14; stuk 5, gehoorverslag 09.10.2017, p. 17). Hoe dan ook kan de loutere vrees dat de verzoekende partij het slachtoffer zou worden van pedofilie niet op afdoende wijze verklaren waarom zij enkel accurate informatie heeft over plaatsen waar zij daadwerkelijk zou zijn gepasseerd. Van iemand die gedurende minstens vijf jaar in Kunduz gewoond heeft mag redelijkerwijze een ruimere en gedetailleerdere kennis worden verwacht van deze stad in haar geheel.

Waar de verzoekende partij wijst op de jonge leeftijd die zij in Afghanistan zou hebben gehad en betoogt dat zij steeds consistent is gebleven in haar verklaringen aangaande haar leeftijd, stelt de Raad op basis van de resultaten van het leeftijdsonderzoek vast dat de verzoekende partij bij aankomst in België eind 2015 reeds meerderjarig was. Uit dit onderzoek is immers gebleken dat de verzoekende partij op 25 april 2016 ouder was dan achttien jaar, waarbij 20,7 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar een goede schatting is (stuk 22, beslissing Dienst Voogdij van 18 mei 2016). In zoverre de verzoekende partij deze bevindingen in het verzoekschrift nog wenst aan te vechten, benadrukt de Raad dat het resultaat van de medische analyse niet in onderhavige procedure kan worden betwist. De verzoekende partij had immers de mogelijkheid om tegen de beslissing van de Dienst Voogdij beroep in te stellen bij de Raad van State en dit binnen de zestig dagen na de betekening van de beslissing, welke beroepsmogelijkheid ook werd aangegeven in de beslissing van de Dienst Voogdij. Verzoekers kritiek dienaangaande wordt dan ook niet in overweging genomen. Derhalve blijkt de verzoekende partij bij vertrek uit haar land van herkomst niet dermate jong te zijn geweest dat zij zich niet bewust kan zijn geweest van haar onmiddellijke leefwereld.

Ten tweede stelt de Raad samen met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast dat de verzoekende partij onvoldoende op de hoogte is van belangrijke figuren in Kunduz die het dagelijks leven in de regio bepalen. Dienaangaand wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd:

“(…) Zo weet u wel dat Mohammad Omar Safi inderdaad gouverneur was van Kunduz toen u verklaarde er te wonen (CGVS 09/10/2017, p. 9) maar kon u niet zeggen wie er gouverneur zou zijn geweest voor hem. U dacht dat ingenieur Mohammad Omar de gouverneur was vòòr Omar Safi. Ingenieur Mohammad Omar was inderdaad gouverneur van Kunduz maar was dit van 2004 tot 2010 en na hem waren er intussen twee anderen hem opgevolgd als gouverneur die u blijkbaar niet kent. U haalt verder in het gehoor ook aan dat u wel gehoord had van enkele jongens op school dat ingenieur Mohammad Omar vermoord werd in een moskee in Takhar maar dat u niet precies kon zijn hierover (CGVS 09/10/2017, p. 27). Het feit dat u hierover toegeeft dat u deze info enkel via andere jongens gehoord zou hebben is vreemd. Nog vreemder is dat u de naam van de toenmalige politiecommandant Qasim Jangalbach ook kent, maar dat verder niets over hem kan zeggen. U weet niet welke etniciteit deze politiecommandant had, noch wie er voor hem politiecommandant was. U geeft zelf verkeerdelijk aan dat Qasim Jangalbach vier of vijf jaar geleden politiecommandant zou zijn geworden (CGVS

09/10/2017, p. 16-17). Uit info waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat Qasim Jangalbach pas politiecommandant werd van Kunduz een maand voor uw vermeende vertrek uit Kunduz. Er wordt niet van u verwacht dat u een exacte datum kan reproduceren van de aanstelling van deze persoon, maar dergelijk groot verschil wijst eerder op het feit dat u deze feiten ingestudeerd heeft in plaats van effectief beleefd te hebben. Dit blijkt verder ook uit uw gebrekkige kennis over Mir Alam. Mir Alam wordt gezien als de belangrijkste krijgshoofd in Kunduz en is dus een erg belangrijk figuur in de door u beweerde regio van herkomst. Over Mir Alam weet u enkel dat hij hoofd van de arbaki's was en een oud-jihadi commandant is. U weet niet tot welke etniciteit hij behoort en over de aanslag op hem een jaar voor uw beweerde vertrek, weet u hoegenaamd niets (CGVS 09/10/2017, p. 17, 26) (een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert, werd aan administratief dossier toegevoegd).".

In zoverre de verzoekende partij haar jonge leeftijd inroept ter verschoning van haar gebrekkige kennis, kan de Raad volstaan met een verwijzing naar hetgeen hij hieromtrent hoger uiteenzet. Door te wijzen op hetgeen de verzoekende partij betreffende de betrokken figuren wel wist te vertellen verschoont noch verklaart zij de vastgestelde lacunes in haar kennis. Ook een gebrek aan interesse in de politiek kan niet op afdoende wijze verklaren waarom de verzoekende partij dermate slecht geïnformeerd is over lokale gezagsdragers die bepalend zijn voor het dagdagelijkse leven in haar regio.

Ten derde dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij slecht op de hoogte is van recente incidenten in de provincie Kunduz, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald:

"(...) Naast de al hierboven aangehaalde incidenten aangaande commandant Mir Alam en ex-gouverneur ingenieur Mohammad Omar waarvan u slechts gebrekkige kennis vertoont, kan u ook geen andere recente incidenten aanhalen die in uw regio gebeurd zouden zijn voor uw vermeende vertrek uit Afghanistan. U beweert dat er tijdens de feesten van Muharram iemand de feestceremonie van Imam Hussein verstoorde en er toen commotie op de straten was (CGVS 09/10/2017). Over dit incident werd echter geen info teruggevonden door het CGVS. Na verder aandringen om recente incidenten te herinneren, haalt u een incident aan waarbij Abdullah Gard aangevallen werd met een landmijn, maar u kan zich niet herinneren wanneer dit zou hebben plaatsgevonden (CGVS 09/10/2017, p. 27). Over Abdullah Gard werd inderdaad info teruggevonden: hij was commandant van de Quick Reaction Force maar deze aanval gebeurde in september 2009 en kan dus bezwaarlijk recent genoemd worden. U hebt ook geen weet van het bezoek van Dr. Abdullah Abdullah aan de stad Kunduz in juli 2015 (CGVS 09/10/2017, p. 26). Dr. Abdullah Abdullah is CEO van Afghanistan en politiek gezien de tweede machtigste man in Afghanistan. Indien u werkelijk in Kunduz geleefd zou hebben in de door u beweerde periode, zou u wel weten moeten hebben van zo'n belangrijke gebeurtenis. Daarenboven blijkt uit info waarover het CGVS beschikt dat Kunduz al gedurende vele jaren opgeschrikt wordt door talrijke gewelddadige incidenten.. Bij uw eerste gehoor antwoordde u op de vraag naar gevechten tussen taliban en overheid ontwijkend dat u toen een kleine jongen was en dat u toen thuis binnen bleef (CGVS 05/07/2017, p. 25). Dit is echter geen afdoende verklaring voor uw gebrekkige kennis: u verklaarde zelf al dat u wel degelijk hoorde over incidenten op school (CGVS 09/10/2017, p. 27). Logischerwijs kan verwacht worden dat u deze info op school, in de winkel of in de moskee zou opgevangen hebben indien u daar wel degelijk gewoond zou hebben in de periode die u beweert. Kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert, bevinden zich in het administratief dossier."

Waar de verzoekende partij zonder meer haar verklaringen herneemt, doet zij geen afbreuk aan bovenstaande concrete en pertinente vaststellingen desbetreffend. De algemene bewering dat Afghanen niet zo goed zouden zijn met tijdsindicaties kan niet op overtuigende wijze verklaren waarom de verzoekende partij zich geen belangrijke incidenten kan herinneren die plaatsvonden in de periode dat zij in Kunduz verbleef en de stad haar directe leefomgeving uitmaakte. Net zomin afdoend is de uitleg dat er juist zoveel incidenten waren dat het voor inwoners soms moeilijk is om zich noemenswaardige incidenten voor de geest te halen. Dat er omtrent het door de verzoekende partij genoemde incident tijdens een sjiitische ceremonie geen informatie zou kunnen worden gevonden omdat de onderdrukking van sjiieten niet in het nieuws zou komen, biedt geen verklaring voor haar gebrekkige kennis aangaande incidenten waaromtrent wel informatie kon worden gevonden.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij onaannemelijk weinig informatie kon geven over de taliban in haar regio, nochtans de redenen voor haar vertrek. Zo kon zij niet aanhalen wie de gouverneur van de taliban in Kunduz was, noch kon zij andere talibanleden uit haar regio noemen (stuk 13, gehoorverslag 05.07.2017, p. 23; stuk 5, gehoorverslag 09.10.2017, p. 24). De uitleg die de verzoekende partij desbetreffend tijdens haar gehoren heeft gegeven, en thans in haar verzoekschrift herhaalt, is niet afdoend. De verzoekende partij blijkt geen pogingen ondernomen te hebben om te weten te komen wie verantwoordelijk was voor haar problemen. Nochtans kan verwacht worden dat een

asielzoeker het nodige doet om zo veel mogelijk informatie te verzamelen aangaande de feiten waarop hij zijn verzoek baseert. Dat haar vader de verzoekende partij niet zou hebben willen verontrusten en veel informatie zou hebben achtergehouden, kan, in het licht van het onmiskenbare belang van deze informatie voor het welslagen van verzoekers verzoek om internationale bescherming, niet overtuigen. Waar nog kan worden aangenomen dat haar vader haar ten tijde van de feiten niet op de hoogte bracht van wie daarvoor precies verantwoordelijk waren, is het niet aannemelijk dat hij de verzoekende partij nadien niet de informatie zou hebben gegeven waar zij hem om verzocht in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. De verzoekende partij verwijst voor wat betreft de beschermende houding van haar ouders ook naar het feit dat haar vader de eerste dreigbrief voor haar verborgen zou hebben gehouden. Er kon evenwel worden vastgesteld dat de verzoekende partij met betrekking tot deze eerste brief fundamenteel tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, derwijze dat haar geloofwaardigheid op dit punt ernstig is aangetast (zie *infra*).

Nog daargelaten hoger weergegeven vaststellingen met betrekking tot verzoekers incoherente verklaringen aangaande zijn geloof, kan een loutere verwijzing naar verzoekers sjitische geloof en etnische achtergrond en informatie aangaande geweld tegen etnische en religieuze minderheden in Afghanistan *in casu* niet volstaan om aan te tonen dat de verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hierover in gebreke.

De door de verzoekende partij neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op de gedane vaststellingen. De Raad schaaft zich achter de motivering die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dienaangaand in de bestreden beslissing uiteenzet:

"(...) Aan documenten kan enkel bewijswaarde worden toegekend als ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent asielrelaas, hetgeen in casu niet het geval is. Uw taskara, de vertaling van uw taskara, de kopie van het afstudeerbewijs van uw vader als leerkracht, de kopie van het bewijs van landeigenschap van uw grootvader, uw schoolrapporten van de 6e en 8e graad en de kopie van uw vaders taskara zijn hoogstens een aanwijzing van uw identiteit maar vormen geen bewijs van een recent verblijf in Afghanistan en hebben door uw eerder besproken ongeloofwaardige verklaringen geen bewijswaarde. U legt ook verklaringen af die de authenticiteit van het document compromitteren. Zo stelt u dat uw geboortedorp indertijd Dowrabat noemde maar dat vijf jaar geleden de naam veranderd werd naar Saida. U stelde dat Dowrabat het hoofddorp was maar dat de naam hiervan verdween en de namen van de subdorpen werden gehanteerd (CGVS 09/10/2017, p. 6-7, 14). Als de naam van uw gemeente Dowrabat feitelijk verdwenen is sedert vijf jaar, is het eigenaardig te moeten vaststellen dat uw taskara, uitgegeven in 2015 nog steeds die benaming hanteert. Ook de wetenschappelijke vaststelling dat u met zekerheid meerderjarig bent in tegenstelling tot wat er op uw taskara beweerd werd op dat moment, ondermijnt de geloofwaardigheid van dit stuk. De dreigbrief staat wel in rechtstreeks verband met de door u aangehaalde problemen maar uw verklaringen over de dreigbrieven ondermijnen finaal uw geloofwaardigheid. U verklaarde namelijk dat dit de tweede dreigbrief was en dat hiervoor ook al een dreigbrief ontvangen had (CGVS 05/07/2017, p. 17-18; 09/10/2017, p. 19-20). Op uw eerste gehoor beweerde u dat u een kopie van de eerste dreigbrief al via uw advocaat had ingediend, u herinnerde zich dat u een kopie van die brief bij u had (CGVS 05/07/2017, p. 17-18). Op uw tweede gehoor verklaarde u echter plotseling dat deze eerste dreigbrief vernietigd werd door uw vader en dat u deze nooit gezien had. (CGVS 09/10/2017, p. 19-20). Deze belangrijke tegenstrijdigheid ondermijnt naast uw andere ongeloofwaardige verklaringen de authenticiteit van deze dreigbrief. Daarnaast legde u nog een kopie van uw tantes Belgische identiteitskaart neer en een kopie van een foto met uw Ierse vriendin. Deze hebben echter niets te maken met de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, dragen niet bij aan uw asielrelaas en evenmin aan uw beweerde recente herkomst." Ook het bewijs van landeigendom van haar grootvader vormt, gelet op bovenstaande uiteenzetting, geen begin van bewijs met betrekking tot de huidige herkomst van de verzoekende partij.

Dat de verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor nog niet alle informatie zou hebben gehad, verklaart niet waarom zij dan in de waan zou hebben verkeerd dat zij reeds via haar advocaat een kopie van de eerste dreigbrief zou hebben neergelegd. In zoverre de verzoekende partij haar tegenstrijdige verklaringen over deze dreigbrief wijt aan stress, merkt de Raad op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan: *“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij haar voorgehouden herkomst uit het district Char Dara van de provincie Kunduz en haar verblijf gedurende vijf jaar voorafgaand aan haar komst naar België in de stad Kunduz niet aannemelijk maakt, noch dat zij afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van de verzoekende partij voor haar komst naar België of over de vraag of de verzoekende partij afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat de verzoekende partij zelf meent dat er in haar werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

2.4. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief

dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tweemaal werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS